

Publicerad 2008-02-03 19:51 av Felis

Sajmån x2

Ett brev till den som aldrig blev 25

Ditt rum står kvar som rekvisita på någon nedlagd teater;

Kollagen på väggarna, av dig som man, dig som kvinna

Dina sjuka låttexter, dina stråkinstrument

och barnmattan, och den självvironiska plastfikusen

och tromafilmerna

och bögpörr, rizzlor, jag hjärtar dig-muggen

Det är som att ingenting väcker dig,

bara själva hålet blir levande igen

och bottenlöst och hypnotiskt och

Jag har hunnit komma över vintern och bli kär en gång till

utan att prata med dig om det

Jag försökte berätta sist, inför rullatorfolket, inför patrasket,

försökte förklara att jag inte kan

och om Dublin, Paris och hyresavier

och spontana idéer som att han hade kunnat

flytta in om han inte orkar med familjen och han hade kunnat

pendla till jobbet och du hade sagt

'herregud att du aldrig lär dig' och du hade sagt

'kom hit din lilla skit'

Man kan liksom inte säga okej, nog för idag,

kan inte lägga lock på det som vrålar

fast den vrålar inte heller egentligen, den viskar

Viskar som ett mantra just när jag ska somna,

när det är tyst och tomt och jag koncentrerar mig på att inte koncentrera mig på dig

och på den inslagna tröjan med glitter jag gjorde i somras till oktober,

till födelsedagen ifall att du kom hem

och på augusti, och september när jag i ett nytt rus av katin brände paketet

och foton, och på att du aldrig blev 25.

Den, sorgen, är som misshandel i sig

och jag lovade att aldrig bli slagen igen och nu

slår du mig varenda dag

med det här,

med att du hade kunnat sitta på planet till Malmö

precis som han hade kunnat, eller jag på planet bort,

med att du nästan hånler någonstans

när jag måste säga ah, javisst ja
varje gång jag tänker ringa dig
slår du mig.

Det är bara det att jag, jag
är rädd för att prata och för att vara tyst
och för att förstå eller missförstå, och
för att ha sex utan kärlek och för att ha kärlek
och för att inte ha kärlek eller ha
fel skor eller hår eller filter.
Och jag gillar mig men jag tål mig inte,
det var där du kom in och älskade mig ändå,
och jag är rädd för att sånt inte kommer i repris,
och jag vet inte hur man får vänner
eller hur man behåller dem,
eller hur jag ska äta eller vad eller när,
eller hur man behåller det,
och jag kan inte hålla mig ren
och jag kan inte hålla mig hel, det mest basala
som att sova och bo och andas,
och det är det jag behöver dig till,
inte till att fixa men att göra sällskap,
för du visste heller aldrig hur
varför, var, när, vad eller vem.
Och se hur det gick, vem du blev,
du blev aldrig 25.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Felis med Poeter.se id #6068 innehar upphovsrätten